

РЕШЕНИЕ

№ 4672

гр. София, 13.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.07.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Зорница Дойчинова

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5003** по описа за **2021** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63 ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по кас.жалба на СО, представлявана от Зам.Кмета А./издателя на НП/ против Решение от 19.04.21г по нахд № 14278/20г на СРС, НО, 93-ти състав, с което е изменено НП от 06.10.20г на Зам.Министър на културата, с което на СО е наложено адм.наказание “имущ.санкция” в размер на 15500лв за нарушение по чл. 200 ал.1 предл.2 от ЗКН и адм.наказание “имущ.санкция” в размер на 5500лв за нарушение по чл. 221а ал.1 предл.2 от ЗКН.

В кас.жалба се сочи, че решението на СРС е неправилно, необосновано, проц. и мат.незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и постановяване на ново решение по същество, с което да се отмени и НП.Твърди се, че СРС се е произнесъл въз основа на неправилни фактически установявания/в резултат на неправилна интерпретация на доказателствата/, което е довело до извеждане на неправилни правни изводи. СРС, респ. АНО са дали неправилни правни квалификации на деянието- такива, които касаят “започване и осъществяване на СМР”, поради неправилна квалификация на извършеното от строителя. Неправилно са определени и датата на нарушението/всъщност такава точно определена няма/, формата на изпълнителното деяние/действие или бездействие/, като изобщо не е отчетено наличието на строител-по сключен със СО договор за строителство, не става ясна в крайна сметка

каква е същността на извършените СМР, като няма факти, обосноваващи прилагането на чл. 200 ал.1 предл.2 от ЗКН.Касае се за дейности по чл. 151 ал.1 т.1 от ЗУТ, за които не се изисква РС. СРС не е обсъдил възраженията на СО, а само тези на МК, като не е взел предвид, че след констатиране на нарушението самият АНО е съгласувал техн.проект и е продължило изпълнението на СМРтата/преценени от АНО като допустими/. В съд.заседание касаторът се представлява от А.К. и Н.М., които поддържат жалбата и претендират юрк.възнаграждение за тази инстанция.

Ответникът-МК се представлява от С.С., която оспорва жалбата и претендира юриск.възнаграждение за тази инстанция в размер на 100лв. Поддържа писмен отговор по кас.жалба и писмени бележки, в които се сочи, че: безспорно се установява от доказателствата, че СО е извършил визирания в НП две адм.нарушения, като район "В." няма проц.легитимация по казуса; всички фактически установявания и правни изводи на СРС са правилни и в съответствие с доказателствата по делото, а всички доводи на касатора са идентични на тези от въззивната му жалба и са мотивирани отхвърлени от СРС.Моли се за отхвърляне на кас.жалба и потвърждаване на въззивното решение като законосъобразно.

Прокурорът при СГП изразява становище за неоснователност на кас.жалба.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу решение по чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

К..състав намира постановеното решение на СРС за валидно и допустимо, но за мат.незаконсъобразно/това е достатъчно основание за отмяната му, и без да се коментират подробно проц.нарушения на СРС-а такива са налице при цененето на доказателствата/. Доводите и на двете страни са обширни и касаят много спорни въпроси, като К..състав няма да коментира всяко едно от тях, а в най-синтезиран вид ще изложи доводите си за мат.незаконсъобразност на въззивното решение, респ. на НП:

СРС неправилно цени доказателствата, респ. извежда от тях неправилни правни изводи. Установено е от доказателствата какви точно СМР са извършени /изкопни дейности, в резултат на които е премахнат повърхностен земен слой с дълбочина 0.40м/. СРС е приел, че при тези извършени СМР се касае за "текущ ремонт" /така, както СМР са квалифицирани от АНО/. К..състав /в които двама от тримата членове са съдии от Второ отделение на АССГ-отделение по ЗУТ/, намира, че: изкопните дейности не са "текущ ремонт" по см. на § 5 т.43, а "строеж" по см. на §5 т.38 от ДР на ЗУТ; дали извършените "СМР" по см. на § 5 т.40 от ДР на ЗУТ са "строеж" или "текущ ремонт" е въпрос за правна квалификация на извършеното, която се дава от съда, а не от влище/то само описва извършените СМР/; в чл. 160 ал.1 от ЗУТ са посочени участниците в процеса на строителството, като съгл. ал.2- отношенията помежду им се уреждат с договор; в случая е безспорно установено, че СО като собственик на УПИ, в което се извършват СМРтата, се явява "възложител" по см. на чл. 161 ал.1 от ЗУТ, като в чл. 161 ал.4 от ЗУТ лимитативно и императивно са

изредени отговорностите на възложителя; безспорно е установено, че “възложителят” СО/собственик на УПИ/ е сключил договор за строителство, като конкретно ЮЛ се явява “строител” по см. на чл. 163 ал.1 от ЗУТ; отговорностите на “строителя” са лимитативно и императивно разписани в чл. 163 ал.2 от ЗУТ, като съгл. чл. 163 ал.2 т.1 от ЗУТ- строителят отговаря за изпълнение на строежа в съответствие с чл. 169 ал.3 т.1 от ЗУТ- “в съответствие с изискванията на нормативните актове за опазване на защитените зони, на защитените територии и на другите защитени обекти и на недвижимите културни ценности”; с НП са наложени две адм.наказания на СО, в качеството на “възложител”, но изпълнителните деяния по чл. 200 ал.1 предл.2 от ЗКН и по чл. 221а ал.1 предл.2 от ЗКН са: “реализира” или “осъществява” инв.проект или “извършва намеса” в защитена територия за опазване на култ.наследство, т.е. Тези изпълнителни деяния биха могли да бъдат извършени от “строителя” //този, който фактически извършва строежа/, а не от “възложителя”/този, който по договор възлага на друго лице да извърши фактически строежа/ ; само ако нямаше сключен договор със строител и самият възложител СО се явяваше и строител едновременно, би могло СО да бъде субект на тези две санкционни норми/но и тогава щеше да е субект на нарушението в качеството си на “строител” , а не в качеството си на “възложител”-СО тогава би сливала тези две качества/; при безспорно установено нарушение- извършване на “строеж” по см. на ЗУТ, от строител по см. на ЗУТ, е следвало по въпросните две санкц.норми от ЗКН да бъде наказан строителя/ЮЛ по договор за строителство/, а не възложителя на строежа; в нарушение на чл. 151 ал.2 от ЗУТ възложителят СО не е направил съгласуване по ЗКН, задължението и по този текст, и по ЗКН е на възложителя, но санкционните норми от НП касаят фактическия извършител на строежа;

Въззивното решение е мат.незаконосъобразно и следва да се отмени, тъй като не е изведен правен извод от СРС, че НП е издадено спрямо ненадлежен субект по посочените в НП две санкционни норми/което прави и НП мат.незаконосъобразно и подлежащо на отмяна/.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал.2 и чл.222 ал.1 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 17.03.21г по нахд № 10419/20г на СРС, НО, 111-ти състав,

КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:

ОТМЕНЯ НП № 45-00-433/06.10.20 г. на Зам. - Министър на културата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове:

